

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 482051 25 P
Tuzla, 16.03.2026. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Emir Sinanović, u pravnoj stvari tužioca K. D. iz T., ulica ..., kojeg zastupa punomoćnik Nedim Salibegović, advokat iz Tuzle, ulica Džemala Bijedića 6/1, protiv tužene A. D. iz SR Njemačke, ulica ..., koju zastupa punomoćnik Milorad Zivlak, advokat iz Brčkog, ulica Uzunovića broj 29, radi utvrđenja ništavosti nasljedničke izjave, vrijednost spora 500,00 KM, nakon glavne rasprave zaključene dana 18.02.2026. godine, u prisustvu punomoćnika stranaka donio je dana 16.03.2026. godine sljedeću

PRESUDU

I Utvrđuje da je ništava nasljednička izjava tužene ovjerena od strane notara Dr. Daniel Widmann, LL.M, notara iz Njemačke, dana 28.08.2024. godine, pod brojem ..., sa apostile ovjerom broj ... dana 28.08.2024. godine, te da ne proizvodi pravno dejstvo u ostavinskom postupku iza umrle D. rođene D. K., kćeri M., u predmetu Općinskog suda u Tuzli broj: 32 O O 468093 24 O, pa slijedom navedenog pravno dejstvo u ostavinskom postupku iza umrle D. rođene D. K., kćeri M., u predmetu Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 0 468093 24 O, proizvodi nasljednička izjava tužene od 18.07.2024. godine, ovjerena od strane notara Bebe Mazalović, pod brojem ...

II Obavezuje se tužena da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.061,76 KM, u roku od 30 (trideset) dana od dana prijema prepisa presude.

III Odbija se zahtjev tužene za obavezivanje tužioca da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.946,00 KM

Obrazloženje

Tužilac je, putem punomoćnika, podnio ovom sudu dana 13.03.2025. godine tužbu protiv tužene, radi utvrđenja ništavosti nasljedničke izjave. U tužbi se navodi da su tužilac i tužena jedini zakonski nasljednici iza umrle D. K. Tužilac je za života svoje majke D. K. istu finansijski pomagao, a naročito kada su počeli njeni prvi zdravstveni problemi. Tužilac je naveo da se obraćao i tuženoj, inače kćerki D. K., da finansijski pomogne u izdržavanju majke te su postigli usmeni dogovor da tužilac izdržava majku, a tužena će zauzvrat nakon smrti majke svoj nasljedni dio ustupiti tužiocu. D. K. je umrla dana 12.07.2024. godine pa je, u svrhu vođenja ostavinske rasprave, tužena dana 18.07.2024. godine dala nasljedničku izjavu, notarski obrađenu od strane Mazalović Bebe, notara iz Tuzle, kojom se u cjelosti prihvatila svog nasljednog dijela na cjelokupnoj imovini koja je predmet ostavine iza umrle D. K., te je istu u cijelosti ustupila tužiocu, a sve u skladu sa ranijim usmenim dogovorom. Nadalje je tužilac naveo da je tužena tom prilikom od strane notara upozorena da se nasljednička izjava ne može opozvati, ali da se može pobijati po općim pravilima o

pobijanju pravnih poslova zbog mane volje. Dana 30.12.2024. godine u prostorijama notarskog ureda Smaila Salihbegovića, kao povjerenika Općinskog suda u Tuzli, zakazana je rasprava u ostavinskom postupku iza umrle D. K., kojoj su pristupili tužilac te tužena putem punomoćnika. Tokom rasprave, a suprotno ranijem dogovoru tužioca i tužene, punomoćnik tužene je u ostavinski spis uložio nasljedničku izjavu tužene, ovjerenu od strane Dr. Daniel Widmann, LL.M, notara iz Njemačke, dana 28.08.2024. godine pod brojem ..., kojom je tužena izjavila da se prihvata zakonskog nasljednog dijela na cjelokupnoj imovini koja joj pripada iza umrle majke, kao i ustupljenih joj nasljednih dijelova. Tužilac je naveo da je tokom rasprave osporio kasnije datu nasljedničku izjavu tužene te je notar u skladu sa odredbama člana 239. i 260. Zakona o nasljeđivanju u FBiH odlučio da se stranke upućuju na parnicu zbog spora o sastavu ostavine i uračunavanju nasljednog dijela. Tužilac je naveo da je tužena navedenim postupanjem postupila u suprotnosti sa odredbama člana 168. Zakona o nasljeđivanju u FBiH, kojom je propisano da se jednom data nasljednička izjava ne može opozvati osim po općim pravilima o pobijanju pravnih poslova zbog mane volje. Također, tužilac je naveo da mu je nejasno zašto je rješenjem Općinskog suda u Tuzli od 13.11.2025. godine upućen da pokrene parnični postupak protiv tužene iz razloga što je odredbama člana 242. Zakona o nasljeđivanju u FBiH propisano da će sud uputiti na parnicu stranku čije pravo smatra manje vjerovatnim, jer je evidentno da je na parnicu trebao upiti tuženu iz razloga što se nasljednička izjava ne može opozvati, a što je tužena uradila, osim po općim pravilima o pobijanju pravnih poslova zbog mane volje. Shodno svemu navedenom, tužilac predlaže da, ukoliko budu ispunjeni uslovi iz člana 182. Zakona o parničnom postupku, usvoji predloženi zahtjev tužioca i donese presudu zbog propuštanja, u protivnom predlaže da, nakon provedenog postupka, sud donese presudu kao u izreci ove presude.

U odgovoru na tužbu od 25.08.2025. godine tužena je navela da u cijelosti osporava tužbeni zahtjev. Tužena je istakla da tužilac pogrešno tumači pravnu normu (član 168. Zakona o nasljeđivanju FBiH) sve u cilju da sebi nezakonito pribavi određenu materijalnu korist (jednu polovinu stana u T., ...). Predmetna odredba je jasna i njoj ni tužena uopšte ne prigovara. Naime, predmetna norma glasi: „jednom data nasljednička izjava ne može se opozvati osim po općim pravilima o pobijanju pravnih poslova zbog mane volje”. Međutim, zakonodavac je bio izričit te je u odredbi člana 167. stav 1. istog Zakona imperativno odredio “Odricanje od naslijeđa koje nije otvoreno nema nikakvog pravnog dejstva”. Kako se iz spisa predmeta može sa sigurnošću utvrditi, ostaviteljica D. K. je umrla 12.07.2024. godine, a tužena je dana 18.07.2024. godine, na nagovor tužioca kod notara Mazalović Bebe dala „nasljedničku izjavu” kojom se prihvata svoga nasljednog dijela iza smrti majke D. K. i isti ustupa tužiocu. Postavlja se osnovano pitanje - da li je u konkretnoj situaciji navedeni notar uopšte bio ovlašten da sačinjava predmetnu “nasljedničku izjavu”, jer je znao i morao znati da predmetno nasljedstvo nije otvoreno te da takva izjava uopšte neće moći proizvoditi nikakvo pravno dejstvo. Suprotno tome, nasljednička izjava tužene koja je data pred nadležnim notarom u Njemačkoj, dana 28.08.2024. godine sadrži i broj ostavinskog predmeta kod ovlaštenog notara u T., te broj sudskog spisa, dakle, ista je data pošto je nasljedstvo otvoreno od strane nadležnih organa. Na osnovu izloženog tužena navodi da je pravilno postupljeno kada je tužilac upućen da pokrene parnični postupak, jer je očigledno da u konkretnoj situaciji ima manje prava. Dakle, tužena je navela da je dala nasljedničku izjavu kod ovlaštenog notara, jer je imala saznanje da je pokrenut ostavinski

postupak iza umrle D. K., sa oznakama predmeta kod notara i suda, te se ta i takva nasljednička izjava više ne može opozvati. S druge strane, takozvana „nasljednička izjava” kod notara Mazalović Bebe, ne može proizvoditi nikakvo pravno dejstvo. Tužena navodi da je ostaviteljica uredno raspolagala sa svojim stanom te da su joj u svemu pomagali i tužilac i tužena, a tužilac bi trebao da objasni sudu kako je nezakonito raspolagao bankovnim računom ostaviteljice poslije njene smrti te šta je i koliko stvarno uložio u predmetni stan. Na osnovu izloženog tužena traži od suda da po provedenom postupku donese presudu kojom tužbeni zahtjev tužioca u cjelosti odbija kao neosnovan, te da presudu dostavi nadležnom notar u kako bi isti donio rješenje o utvrđivanju zakonskih nasljednika na predmetnom stanu.

Tužilac je tokom postupka ostao kod tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva, dok je tužena ostala kod odgovora na tužbu.

U toku dokaznog postupka tužilac je proveo dokaze čitanjem i uvidom u nasljedničku izjavu od 18.07.2024. godine, ovjerena od strane notara Bebe Mazalović, pod brojem ..., nasljednička punomoć, ovjerena od strane dr. Daniel Widmann, LL.M, notar iz Njemačke, dana 28.08.2024. godine pod brojem ..., sa prijevodom, zapisnik o raspravi sačinjen 30.12.2024. godine u prostorijama notara Smaila Salihbegovića, Ugovor između tžioca i Insan Sarajevo BiH, Agencije za brigu i njegu starih i bolesnih lica od 08.02.2022. godine.

Tužena je izvela dokaze čitanjem i uvidom u izvode iz računa na ime K.D.– ukupno 11 izvoda, iz kojih se sud trebao uvjeriti da je na prvih nekoliko računa saldo bio nula, a potom je raspolagano sredstvima na računu i to od strane tužioca.

Osim toga, proveden je dokaz saslušanjem parničnih stranaka te po prijedlogu tužioca svjedoci A. S. i R. O., a po prijedlogu tužene svjedok E. N.

Sud je, cijeneći sve dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, u skladu sa članom 8. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“ broj 53/03,73/03, 19/06 i 98/15; u daljem tekstu ZPP), odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je utvrđenje da je ništava nasljednička izjava tužene ovjerena od strane notara Dr. Daniel Widmann, LL.M, notara iz Njemačke, dana 28.08.2024. godine, pod brojem ..., sa apostile ovjerom broj ... dana 28.08.2024. godine te da ne proizvodi pravno dejstvo u ostavinskom postupku iza umrle D. rođene D. K., kćeri M., u predmetu broj: 32 O O 468093 24 O, pred Općinskim sudom u Tuzli, pa slijedom navedenog pravno dejstvo u ostavinskom postupku iza imenovane umrle proizvodi nasljednička izjava tužene od 18.07.2024. godine, ovjerena od strane notara Bebe Mazalović, pod brojem ...

Među strankama nije sporno da su isti nasljednici iza umrle K. D., a koja je preminula dana 12.07.2024. godine. Nije sporno ni to da je tužena dana 18.07.2024. godine, pred notarom Bebom Mazalović, dala nasljedničku izjavu koja je obrađena pod brojem OPU-IP-367/2024. Iz sadržaja pomenute nasljedničke izjave proizilazi da je notar poučila tuženu na formu, pravni domet i posljedice davanja nasljedničke izjave, na što je tužena izjavila da želi sačiniti ovu ispravu u formi notarske obrade. Tužena je tom prilikom izjavila da će

se kod nadležnog suda ili notara voditi ostavinski postupak iza njene umrle majke D. K., a kako bi se raspravila imovina na imenu ostaviteljice. Kako neće biti u mogućnosti pristupiti na ostavinsku raspravu, tužena želi u formi notarski obrađene izjave dati svoju punomoć sa nasljedničkom izjavom za zastupanje u navedenom ostavinskom postupku, kako bi ista imala punu dokaznu snagu o izjavama datim pred notarom. Iz daljeg sadržaja ove izjave proizilazi da je notar poučio tuženu o tome da se može odreći naslijeđa, izjaviti da se istog prima, uz istovremeno ustupanje nasljednog dijela u korist određenog sunasljednika te izjaviti da se prima naslijeđa. Osim toga, tužena je poučena i da se nasljednička izjava ne može opozvati, ali da se može pobijati po općim pravilima o pobijanju pravnih poslova zbog mana volje. Nakon svih ovih upozorenja tužena je opunomoćila tužioca da je može neograničeno zastupati u ostavinskom postupku koji će se voditi iza njihove umrle majke te je istovremeno dala nasljedničku izjavu da se u cijelosti prihvata svog nasljednog dijela na cjelokupnoj imovini koja je predmet zaostavštine i koja joj je u cijelosti poznata i istu u cijelosti ustupa svom bratu, u ovom postupku tužiocu. Pomenuta nasljednička izjava je vlastoručno potpisana od strane tužene, a istu je svojim potpisom i pečatom ovjerila i notar Beba Mazalović.

Nadalje, među strankama nije sporno ni to da je tužena kod notara u SR Njemačkoj, Dr. Daniela Widmanna, LL.M, dana 28.08.2024. godine dala nasljedničku izjavu kojom se, kao zakonska nasljednica u ostavinskom postupku koji se vodi kod ovlaštenog notara Salihbegović Smaila u Tuzli pod brojem ... (broj sudskog spisa 32 0 O 468093 24 O) prihvata svog zakonskog nasljednog dijela na cjelokupnoj zaostavštini iza umrle majke, a koja joj je u momentu sačinjavanja izjave bila poznata, kao i ustupljenih joj dijelova. U pomenutoj izjavi tužena je istovremeno opunomoćila advokata Zivlak Milorada iz Brčkog da ovu izjavu preda u sudski spis i da je zastupa u ostavinskom postupku.

Nije sporno ni to da je dana 30.12.2024. godine kod notara Smaila Salihbegovića otvorena ostavinska rasprava iza umrle D. K. na kojoj su pročitane obje naprijed navedene nasljedničke izjave, pri čemu je tužilac u ovoj pravnoj stvari osporio kasnije datu nasljedničku izjavu tužene pred notarom u Njemačkoj, nakon čega je doneseno rješenje da se spis vraća Općinskom sudu u Tuzli radi donošenja odluke.

U krajnjem, nije sporno ni to da je Općinski sud u Tuzli prekinuo ostavinski postupak iza umrle D. K., a tužilac je upućen da u roku od 30 dana od pravosnažnosti ovog rješenja pokrene postupak protiv tužene, što je isti izvjesno i učinio.

Dakle, među strankama nema spornih pravnorelevantnih činjenica, nego je sporno pravno pitanje o mogućnosti opoziva ranije date nasljedničke izjave, odnosno pitanje pravne valjanosti nasljedničkih izjava u situaciji kada o istoj zaostavštini koegzistiraju dvije takve izjave date od strane istog nasljednika.

Odredbom člana 155. Zakon o nasljeđivanju u Federaciji BiH ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" broj 80/14, u daljem tekstu ZON) propisano je da se smrću osobe otvara njeno nasljedstvo, a isto djelovanje ima i proglašenje osobe umrlom.

Nadalje je odredbom člana 162. istog zakona propisano da ostavina umrle osobe prelazi po sili zakona na njegove nasljednike u trenutku njegove smrti.

U pogledu nasljedničke izjave, pomenuti zakon u članu 237. stav 1. propisuje da je svako ovlašten, ali niko nije dužan dati nasljedničku izjavu. Stavom 7. ovog člana propisano je da u izjavi treba navesti da li se nasljednik prima, odnosno odriče dijela koji mu pripada na osnovu zakona, na osnovu ugovora o nasljeđivanju ili na osnovu testamenta ili se izjava odnosi na nužni dio, dok je u stavu 6. propisano da izjava o primanju naslijeđa ili o odricanju od naslijeđa koja je podnesena sudu mora biti notarski obrađena, kao i punomoć za davanje nasljedničke izjave.

Odredbom člana 176. stav 1. ZON-a propisano je da nasljednik može prije diobe ili prije pravosnažnosti rješenja o nasljeđivanju prenijeti svoj nasljedni dio, potpuno ili djelomično, samo na sunasljednike.

Dakle, smrću osobe otvara se njeno nasljedstvo i u istom trenutku njena ostavina prelazi po sili zakona na njene nasljednike. Od tog trenutka nasljednici imaju zakonsku mogućnost, ali ne i obavezu, da daju nasljedničku izjavu. Sadržaj te izjave može biti da se primaju nasljedstva, u kojem slučaju isto mogu dalje ustupiti i to samo sunasljednicima (do diobe ili prije pravosnažnosti rješenja o nasljeđivanju), ili da se odriču od istog, potpuno ili djelimično. Ako se izjava podnosi sudu (odnosno kada se ne daje neposredno pred sudom) ista mora biti u formi notarski obrađene isprave.

Dovodeći navedeno u vezu sa konkretnim slučajem, sud nalazi da je u odnosu na nasljedničku izjavu od 18.07.2024. godine u cijelosti postupljeno na navedeni način. Naime, ova izjava je data šest dana nakon smrti ostaviteljice K. D., u koje vrijeme je nasljedstvo bilo otvoreno i predmetna zaostavština je po sili zakona već prešla na njene nasljednike (stranke u ovoj pravnoj stvari). U to vrijeme tužena je imala mogućnost dati nasljedničku izjavu, što je izvjesno i učinila, i to u formi notarski obrađene isprave pred notarom Bebom Mazalović. U pogledu sadržaja izjave, ista se prihvatila svog nasljednog dijela na cjelokupnoj zaostavštini i isti je potom ustupila sunasljedniku – bratu D. K., ovdje tužiocu.

Dakle, prvobitna nasljednička izjava data pred notarom Bebom Mazalović je u cijelosti udovoljila naprijed navedenim odredbama ZON-a.

Unatoč tome, tužena je dana 28.08.2024. godine, kod notara u SR Njemačkoj, Dr. Daniela Widmanna, LL.M, dala nasljedničku izjavu kojom se, kao zakonska nasljednica u ostavinskom postupku koji se vodi kod ovlaštenog notara Salihbegović Smaila u Tuzli pod brojem ... (broj sudskog spisa 32 0 O 468093 24 O) prihvata svog zakonskog nasljednog dijela na cjelokupnoj zaostavštini iza umrle majke, a koja joj je u momentu sačinjavanja izjave bila poznata, kao i ustupljenih joj dijelova. Drugim riječima, tužena je dala novu izjavu, sa sadržajem različitim od onog iz izjave od 18.07.2024. godine, na koji način je pokušala opozvati ranije datu nasljedničku izjavu.

Odredbom člana 168. ZON-a propisano je da se izjava o odricanju od naslijeđa ili o primanju naslijeđa ne može opozvati (stav 1.), ali da nasljednik može ovu izjavu pobijati po općim pravilima o pobijanju pravnih poslova zbog mana volje (stav 2.). Tužena je na

navedeno i upozorena u nasljedničkoj izjavi od 18.07.2024. godine, kako je to sud prethodno i naveo. Prema stavu ovog suda, pomenuta odredba ZON-a je prinudne prirode.

Dakle, jednom data nasljednička izjava ne može se opozvati, ali se ista može pobijati po općim pravilima koja važe za pobijanje pravnih poslova zbog mana volje.

Odredbom člana 103. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", broj 29/1978, 39/1985, 45/1989 - odluka Ustavnog suda Jugoslavije i 57/1989, "Službeni list RBiH", broj 2/1992, 13/1993 i 13/1994 i "Službene novine FBiH", broj 29/2003 i 42/2011, u daljem tekstu ZOO) propisano je da je ništavan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Bosne i Hercegovine, prinudnim propisima te moralu društva, ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

Tako je tužena, suprotno prinudnom propisu sadržanom u odredbi člana 168. stav 1. ZON-a, kasnije datom nasljedničkom izjavom pokušala opozvati ranije datu nasljedničku izjavu, iako je zakon ovu mogućnost izričito isključio, shodno čemu je kasnije data nasljednička izjava ništava, dok ranije data nasljednička proizvodi pravno dejstvo, kako je to sud i odlučio u stavu I izreke ove presude.

Slijedom sadržaja odredbe člana 168. stav 2. ZON-a, tužena je imala mogućnost ranije datu izjavu pobijati po općim pravilima o pobijanju pravnih poslova zbog mana volje, a što u konkretnom nije učinila. Naime, kako to tvrdi tužilac, a što prihvata i ovaj sud, pravo tužene je u odnosu na pravo tužioca bilo manje vjerovatno i ista je trebala biti upućena da svoje pravo ostvaruje u parničnom postupku, a koju uputu sud nije dao, nego je na parnični postupak uputio tužioca. Međutim, navedeno nije sprječavalo tuženu da tokom postupka opredijeli protivtužbeni zahtjev koji bi bio usmjeren na pobijanje ranije date nasljedničke izjave zbog mana volje, ali tužena navedeno nije učinila.

Pri tome, tužena u odgovoru na tužbu i tokom postupka uopšte nije ni tvrdila da su u vrijeme sačinjavanja ove izjave postojale bilo kakve mane volje, nego je samo navela da notar Beba Mazalović nije mogla obraditi ovu izjavu jer u vrijeme njene obrade nasljedstvo nije bilo otvoreno. Navedeno nije tačno. Naime, kako je to sud već obrazložio, odredbom člana 155. ZON-a propisano je da se smrću osobe otvara njeno nasljedstvo pa kako je ostaviteljica umrla 12.07.2024. godine to je izvjesno da je tužena nasljedničku izjavu od 18.07.2024. godine dala nakon otvaranja nasljedstva. Osim činjenice da je nasljedstvo u konkretnom slučaju bilo otvoreno u vrijeme sačinjavanja ranije izjave, sud ističe i da se tužena pogrešno poziva na odredbu člana 167. stav 1. ZON-a, jer pomenuta odredba ima u vidu izjavu koja sadrži odricanje od nasljedstva, što ovdje nije slučaj, jer se tužena primila svog nasljednog dijela, a potom je isti ustupila svom sunasljedniku (tužiocu).

Osim činjenice da tužena nije upućena da pokrene parnicu niti je sama opredijelila protivtužbeni zahtjev, sud ističe da ista ni odgovor na tužbu činjenično nije zasnivala na tvrdnji o postojanju mana volje, nego se o navedenom izjašnjavała samo u svom iskazu, koji je u tom slučaju izvor saznanja činjenica (dokazno sredstvo). Naime, odredbom člana 71. stav 2. ZPP-a propisano je da ako tuženi osporava tužbeni zahtjev, odgovor na tužbu mora sadržavati i razloge iz kojih se tužbeni zahtjev osporava, činjenice na kojima tuženi

zasniva svoje navode i dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Saslušanje stranke je dokazno sredstvo, a njen iskaz je dokaz, pa je tužena u svom iskazu u svojstvu parnične stranke trebala posvjedočiti u korist činjenica na kojim je zasnovala svoj odgovor na tužbu (kod kojeg je ostala tokom cijelog postupka). Međutim, u konkretnom slučaju se te činjenice nisu ni odnosile na bilo kakve mane volje u vrijeme sačinjavanja ranije nasljedničke izjave pa tužena o navedenom nije ni trebala posvjedočiti. Iz navedenih razloga ovo pitanje ne može biti ni prethodno pitanje od čijeg bi rješavanja zavisila odluka suda, shodno odredbi člana 12. stav 1. ZPP-a.

Opreza radi, sud je razmotrio dio iskaza tužene u kojem je navela da je ona prvi put saznala da treba dati nasljedničku izjavu kada su otišli kod notara. Notaru su otišli da bi tužilac dobio punomoć da može obaviti ostavinsku raspravu u njeno ime, jer joj je bilo teško da dobije slobodne dane. U to vrijeme nije znala ni gdje joj je glava. Nasljedničku izjavu je potpisala zato što je tužilac bio agresivan noć prije i taj dan. Kada je notarka pitala da se potpiše nasljednička izjava, jer prema izjavi notarke davanje punomoći nije bilo moguće, citirala je: „ili se možete odreći svog dijela ili ga prihvatiti“. Nisu mogli dati nikakvu drugu punomoć. Tužilac se okrenuo prema njoj i rekao da zna šta je ona rekla“. Tužena je željela samo da majka bude zakopana u miru i da što prije izađe iz toga. Također je navela da je od notarke samo čula riječ „nasljednička izjava“ i nije imala nikakvog saznanja da to nije opozivo, jer je bila jako rastresena i situacija je bila stresna za sve. Istakla je i da nije otišla kod notarke da bi dala nasljedničku izjavu. Angažovala je advokata jer je tužilac napravio šou nakon sahrane i prijetio joj da će joj izbiti zube, za što postoje svjedoci, njena djeca i partner. Nakon toga je tužena odlučila povući svoju nasljedničku izjavu. K. se izderao na nju nakon ručka, i, prema njenom mišljenju, to nije bilo prikladno ponašanje. Na pitanje da li je kod notara Bebe Mazalović došla svojevrijedno 18.07.2024. godine kada je dala nasljedničku izjavu, tužena je odgovorila da jeste, ali da da punomoć. Na pitanje da li je notarka pročitala dokument koji je potpisala, tužena je odgovorila da jeste, ali da nije razumjela da je dala nasljedničku izjavu. Notarka ju je vjerovatno upozorila o neopozivosti nasljedničke izjave, ali se tužena ne sjeća tog dijela. Tužena nije bila svjesna da je potpisala nasljedničku izjavu, a nakon ručka, kada ju je tužilac verbalno napao, odlučila je primijeniti nasljedničku izjavu, jer su joj muž i prijateljica objasnili šta je zapravo nasljednička izjava. Tužena nije pitala notarku da joj objasni šta je nasljednička izjava niti se sjeća da joj je ona objasnila.

Sud ovom dijelu iskaza tužene nije poklonio vjeru. Prevažhodno, iskaz je protivrječan sam sebi, jer tužena navodi da je čula samo nasljednička izjava, a potom, na upit punomoćnika tužioca, ističe da joj je notarka pročitala dokument, ali da ona nije razumjela da je dala nasljedničku izjavu. Osim toga, u samoj ispravi su navedene sve pouke, uključujući i onu o neopozivosti nasljedničke izjave, pa ako tužena tvrdi da joj je notarka pročitala ispravu, ostaje nejasno kako nije imala saznanja da je ova izjava neopoziva. Ovo naročito iz razloga što termin “(ne)opoziv” nije striktno pravni termin i kao takav je razumljiv svakom prosječnom čovjeku, jer ima široku primjenu u svakodnevnom životu i uvijek upućuje na isti i nedvosmislen zaključak – da se nešto (ne) može vratiti u ranije stanje. Osim toga, sud nije povjerovao ni navodima tužene o pritisku tužioca da da izjavu tačno određenog sadržaja, jer je u konkretnom riječ o ispravi koju je obradio notar kao javni bilježnik, ista sadrži sva zakonom propisana upozorenja, tužena je sama izjavila da joj je notar istu i

pročitao, da bi je tužena na kraju i vlastoručno potpisala. Da je bilo ikakvih pritisaka od strane tužioca, tužena je to mogla prenijeti neposredno notar ili prijaviti nadležnim organima, ali u ovom postupku nisu pruženi dokazi da je navedeno i učinjeno.

Sud je cijenio i ostale izvedene dokaze, uključujući i ostatak iskaza tužene, iskaz tužioca i saslušanih svjedoka, ali nije našao da se njima dokazuju pravnorelevantne činjenice. Naime, isti su u pretežnom dijelu bili usmjereni na dokazivanje postupanja stranaka u odnosu na obavezu izdržavanja ostaviteljice, a koje pitanje je u konkretnom irelevantno. Predmet raspravljanja je bilo utvrđenje da je kasnija nasljednička izjava ništava, a koje utvrđenje u osnovi ima postupanje tužene, i to u vrijeme kad je zaostavština prešla na nju kao nasljednika, pa ovo pitanje ni na koji način nije vezano za pitanje izdržavanja ostaviteljice od strane stranaka u ovoj pravnoj stvari. U vezi s navedenim, stav je suda da je u konkretnom irelevantno i to da li je tužilac raspolagao sredstvima sa računa ostaviteljice, što je tužena dokazivala izvodima sa računa ostaviteljice, jer je ovo pitanje eventualno od značaja za utvrđenje sastava i obima zaostavštine, a što nije predmet ovog postupka. Uostalom, i ta zaostavština je u času smrti ostaviteljice prešla na njene nasljednike (stranke u ovoj pravnoj stvari) pa kako se tužena prihvatila svog nasljednog dijela na cjelokupnoj imovini i potom isti ustupila tužiocu, to je tužilac nakon davanja ove izjave postao vlasnikom i te imovine, jer je rješenje o nasljeđivanju deklaratorne prirode (samo utvrđuje činjenice koje već postoje).

U vezi s izvedenim dokazima, a shodno prigovoru tužene prilikom saslušanja svjedoka E.N., sud ističe da je odredbom člana 137. stav 3. ZPP-a propisano da stranka koja predlaže da se određena osoba sasluša kao svjedok mora prije toga naznačiti o čemu ona treba svjedočiti i navesti njeno ime i prezime i boravište. Tako je obim saslušanja opredijeljen prijedlogom stranke koja i predlaže saslušanje određenog svjedoka, zbog čega svjedok može biti pitao samo na one okolnosti na koje je njegovo saslušanje i predloženo. Tužena je na pripremnom ročištu predložila da se svjedok E. N. sasluša na okolnost brige prema umroju K., shodno čemu ovaj svjedok nije ni mogao biti saslušan na druge okolnosti. Pri tome, tužena nije učinila vjerovatnim da bez svoje krivice na pripremnom ročištu nije bila u mogućnosti predložiti da se ovaj svjedok sasluša i na druge okolnosti, kako to propisuje odredba člana 102. stav 2. ZPP-a, iz kojih razloga sud nije dozvolio njeno saslušanje mimo predloženih okolnosti. Svako drugačije postupanje bi onemogućilo tužioca da raspravlja pred sudom i nužno bi vodilo povredi kako načela kontradiktornosti, tako i načela ravnopravnosti stranaka.

Iz svih naprijed navedenih razloga donesena je odluka o tužbenom zahtjevu kao u izreci presude.

Odluka suda o troškovima ovog postupka zasniva se na odredbama članova 383., 386. stav 1., 387. i 396. stav 1. ZPP-a, te odredbi članova 12., 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Službene novine FBiH broj 22/04 od 24.04.2004. godine), kao i članova 15. i 17. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata 2025. godine (Službene novine FBiH, broj 43/2025).

Troškovi tužioca sastoje se troškova na ime radnji preduzetih od strane kvalifikovanog punomoćnika – advokata i to nagrada za sastav tužbe u iznosu od 280,80 KM sa uračunatim PDV-om, nagrada za zastupanje na pripremnom ročištu dana 19.11.2025. godine u iznosu od 524,16 KM sa uračunatim PDV-om, nagrada za zastupanje na glavnoj raspravi dana 06.01.2026. godine u iznosu od 608,40 KM sa uračunatim PDV-om, nagrada za zastupanje na glavnoj raspravi dana 18.02.2026. godine u iznosu od 608,40 KM sa uračunatim PDV-om, sudske takse na tužbu i presudu u iznosu od 40,00 KM, odnosno troškova u ukupnom iznosu od 2.061,76 KM.

Tužena je potraživala troškove postupka na ime radnji preduzetih od strane kvalifikovanog punomoćnika – advokata i to nagrada za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 448,00 KM, nagrada za zastupanje na pripremnom ročištu dana 19.11.2025. godine u iznosu od 448,00 KM, nagrada za zastupanje na glavnoj raspravi dana 06.01.2026. godine u iznosu od 520,00 KM, nagrada za zastupanje na glavnoj raspravi dana 18.02.2026. godine u iznosu od 520,00 KM, sudske taksa na odgovor na tužbu u iznosu od 10,00 KM, odnosno troškova u ukupnom iznosu od 1.946,00 KM.

Kako je tužilac u cijelosti uspio u postupku, to je sud obavezao tuženu da mu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.061,76 KM, a kako se uspjeh tužioca ima smatrati neuspjehom tužene to je sud njen zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka odbio.

Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

Sudija
Emir Sinanović

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 30 (trideset) dana od dana od dana prijema prepisa presude. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Tuzli, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotnu stranu.